

ANG NEUROLOHIYA NG GILLETTE

(sa paningin ng isang pasyente)

“Ang klinika ay gumagamot ng mga pasyente. Ang isang mapag-arugang pamayanan ay umaalalay sa mga tao.”

I. Patolohiyang Neurolohikal

Takot ang lahat na mawalan ng puso.

Sa loob ng maraming siglo, itinuring ang puso na sentro ng buhay, luklukan ng damdamin, ng lakas, at ng tapang. Kapag tumigil ang puso, nagwawakas ang lahat.

Pagkatapos, dahan-dahang nagsimulang maunawaan ng sangkatauhan na may iba pang naghahari.

Tahimik.

Di-nakikita.

Ganap.

Ang utak.

Sapat nang pagmasdan ang mga pamilya, ang mga kaibigan, ang mga kakilala, ang paglipas ng mga henerasyon at ang pagdating ng sakit upang maunawaan ang isang simpleng katotohanan: ang utak ang namamahala sa lahat.

Bawat galaw.

Bawat salita.

Bawat alaala.

Bawat pag-asa.

Kapag nagbago ang utak, hindi lamang isang bahagi ng katawan ang nagdurusa. Nagdurusa ang buong sistema ng tao.

Sa mahabang panahon, takot ang naging sagot.

Ang mga taong may kondisyong neurolohikal ay ibinubukod, itinatago, kadalasang hindi gaanong nauunawaan, at lalong hindi natutulungan. Mag-isang hinarap ng mga pamilya ang napakabigat na pasanin. Limitado ang kaalamang medikal, at halos wala ang mga pasilidad na nakalaan para rito.

Tila isang labanang nakatakdang matalo.

Pagkatapos ay dumating ang panahon ng pag-unawa.

Naunawaan ng sangkatauhan na hindi mga hiwa-hiwalay na kaso ang kaharap nito, kundi isa sa malalaking hamon ng sarili nitong pag-iral.

Parkinson's.

Alzheimer's.

Mga sakit na dehenerasyon.

Mga pinsalang neurolohikal.

Mga trauma.

Mga bihirang sakit.

Mga kondisyong kongenital.

Iba't ibang pangalan para sa iisang realidad: ang karupukan ng organong iyon na namamahala sa bawat tungkulin ng ating buhay.

Mula sa sandaling iyon, ang neurolohiya ay tumigil na maging isang disiplinang medikal lamang.

Naging isa itong sama-samang pananagutan.

Hindi kumakatok sa pinto ang patolohiyang neurolohikal.

Pumapasok ito sa buhay ng mga tao at binabago ang mga tuntunin ng laro.

II. Bakit?

Upang ipaliwanag kung ano ang kahulugan ng mabuhay nang may kondisyong neurolohikal:

ang katawang hindi tumutugon;

ang mga hangganan;

ang pagdepende;

ang pagkawala ng sariling kakayahan;

ang muling pagpapakahulugan sa pagiging normal.

Hindi ang sakit.

Ang buhay sa paligid ng karamdaman. Ang buhay sa paligid ng iba.

Ang nagpapasan ng bigat ay halos hindi kailanman ang pasyente. Kadalasang lumalaban ang pasyente nang hindi lubos na nauunawaan ang larangan ng digmaan. Ang nananatili naman sa tabi niya ang nakakikita kung paano nagbabago ng hugis ang panahon, at natututong mas mahalaga ang bawat araw na napagtagumpayan kaysa sa malalaking pangako.

Kayang baguhin ng patolohiya ang landas. Hindi nito kayang burahin ang halaga ng tao.

Ang pag-ibig ang mahalagang bahagi nito, higit pa sa anumang tagumpay lamang — at walang sinumang makaaalam kung ano ang mangyayari sa kanya.

Napagdaanan ko na ito: bipolar disorder, na hindi tiyak ang antas, na sa huli ay lumabas na walang iba kundi isang hypervigilance ng pagkabata na dulot ng aking ina na, sa pagsunod sa lumang kasabihang “ang palo at ang pritong matamis ay nagpapaganda ng mga bata,” ay pinuno ako ng mga sampal at binuksan ang equalizer sa aking utak.

Ang maunawaan ang mga bagay bago pa mangyari — ngunit hindi ako salamangkero ni banal na tao, ni manggagawa ng himala.

Gayunman, malapit sa mga nagdurusa — matapos kong mawala sa Alzheimer's kapwa ang aking ina at ang aking ama, at magtanong: pero sino ba ito? Hindi ko siya kilala.

III. Epilogo

Ang klinika ay isang gusali.

Ang isang mapag-arugang pamayanan ay higit pa roon.

Ito ang araw-araw na pagtatagpo ng mga taong nagdurusa, mga taong sumasama, mga taong nag-aaruga, at mga taong pumiling akuin ang pananagutan na magtayo ng isang lugar kung saan ang pag-asa ay maaaring maging pamamaraan, paninindigan, at posibilidad.

Hindi isang gusali ang isinasalaysay ng mga pahinang ito.

Isinasalaysay nila ang mga taong dumaraan dito.

Araw-araw.

IV. Pahina ng May-akda

Ang akdang ito ay hindi ipinagawa ng sinuman.

Hindi ito ipinagbili.

Hindi ito ginawa para sa layuning pangkomersiyo.

Isinulat ito upang magpatotoo sa halaga ng rehabilitasyon, ng dignidad ng tao, at ng ugnayan ng mga tao.

Ang tanging bayad na hinihingi ay isang simbolikong dolyar — hindi bilang kabayaran sa akda, kundi bilang patotoo sa isang pinagsasaluhang paninindigan sa isang kultura ng pag-aaruga, pag-asa, at pananagutan.

Ferdinando